

Тудорка (гледа благодарно на Мария).

Колко си добра, царкиньо! Ти искаш да ме утѣшишъ и успокоишъ, но (въздиша) сърце ми ми казва, че Иванку не може да обича и не обича една робиня, че той...

Мария.

Остави се отъ тѣйзи мисли, Тудорке; сърце ти може да те лъже... може Иванку... успокой се... (сѣда умислена).

Тудорка (съ въздъхване).

Дай Боже! но не, царкиньо, не! Азъ знамъ хубаво, че Иванку не ме либи, че той... Но, какво правѣж азъ? Прости ме, царкиньо; азъ съ своитъ си глупавини и на тебе докарахъ мисль и жалость... О-х-охъ! (сѣда).

Мария (дълбоко умислена и като че отговаря на себе-си).

За това ти тѣй често бивашъ умислена...

Тудорка (гледа на Мария и едържано се поусмива).

ЕВЛЕНИЕ 2.

ПРЕЖНИТЪ И БАБА КЕРА.

Баба Кера (влиза и оште отъ вратата се залавва да разтрѣбва и да си хортува).

Я гледай, я гледай...

Тудорка (начева да отбирва цвѣтя).

Баба Кера.

Дѣто погледнешъ, сѣ цвѣтя...

Мария (малко стрѣснѣто подига глава).

Ти ли си, бабо? Какво има?

Баба Кера (поема отдоло едно цвѣте, исправва се и охка).

Нѣма ништо, пиленце.

Мария.

Ами чичя вижда ли?